Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ.8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ.15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ.0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ.2ον. Ἐν Ἀθήναις τὴν 4—11 Νοεμβρίου 1895 Ἔτος 17ον.—Ἀριθ. 44—45

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΕΚΤ. ΜΑΛΟ

ΘΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 321]

— Λοιπόν, κύριε, θέλω νὰ καταλήξω εἰς τοῦτο ὅτι ἐὰν ἀγαπᾶτε τὸν υἱόν σας, καὶ θέλετε νὰ τον ἔχετε πλησίον σας καὶ αὐτὸς ὅμως ὀφείλει νὰ ἀγαπᾷ τὴν κόρην του καὶ θέλει νὰ την ἔχῃ πλησίον του.

— Μεταξὺ τοῦ πατρός του καὶ τῆς κόρης του δὲν θὰ διστάσῃ· καὶ ἔπειτα ἀφ' οὗ ὁ γάμος ἀκυρωθῇ, ἡ κόρη δὲν θὰ του εἶνε τίποτε. Αἱ κόραι τῶν Ἰνδιῶν ἔχουν πρώϊμον ἀνάπτυξιν, δύναται λοιπὸν κάλλιστα νὰ την ὑπανδρεύσῃ, πρᾶγμα εὔκολον μὲ τὴν προῖκα τὴν ὁποίαν ἐγὼ θὰ της δώσω. Δὲν θὰ εἶνε λοιπὸν τόσον ὀλίγον φρόνιμος ὥστε νὰ μὴ ἀποχωρισθῇ κόρην ἡ ὁποία καὶ αὐτὴ δὲν θὰ διστάσῃ νὰ τον ἀφήσῃ εὐθὺς καὶ νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν ἄνδρα της. Καὶ ἔπειτα, ὅταν ὁ Ἐδμόνδος ἔφυγεν εἰς τὰς Ἰνδίας ἡ περιουσία μου δὲν ἦτο ὅση εἶνε σήμερον. Ὅταν ἰδῇ τὴν ἐπίζηλον θέσιν τὴν ὁποίαν τοῦ ἔχω ἑτοιμάσῃ, ὅταν ἰδῇ ὅτι θὰ γίνῃ ὁ ἀρχηγὸς τῆς βιομηχανίας τοῦ τόπου του, τὸ λαμπρὸν μέλλον καὶ τὰ πλούτη καὶ τὰς τιμάς, βεβαίως δὲν θὰ τον ἐμποδίσῃ μία ἀραπίτσα.

— Ἀλλ' αὐτὴ ἡ ἀραπίτσα δὲν εἶνε τόσον φρικώδης ὅσον την φαντάζεσθε.

— Μία Ἰνδή.

— Τὰ βιβλία τὰ ὁποῖά σας ἀναγινώσκω λέγουν ὅτι αἱ Ἰνδαὶ εἶνε κατὰ μέσον ὅρον εὐμορφότεραι τῶν Εὐρωπαίων.

— Ὑπερβολαὶ τῶν περιηγητῶν.

— Ἔχουν τὸ πρόσωπον ᾠοειδές, τοὺς ὀφθαλμοὺς βαθεῖς καὶ τὸ βλέμμα ὑπερήφανον, τὸ στόμα κλειδί, καὶ γλυκεῖαν φυσιογνωμίαν. Εἶνε ἐπιτήδειαι καὶ ἔχουν χάριν αἱ κινήσεις των· εἶνε σώφρονες καὶ ἐγκρατεῖς, καρτερικαί, ἀκούραστοι εἰς τὴν ἐργασίαν, εἶνε ἐπιμελεῖς καὶ φιλομαθεῖς...

«Ἂν τὴν ἐγνωρίζατε, ἴσως ἠθέλετέ την συμπαθήσῃ» (Σελ. 329).

— Ἔχεις καλὴν μνήμην.

— Δὲν πρέπει νὰ ἐνθυμούμεθα ὅ τι ἀναγινώσκομεν; Τέλος ἐξάγεται ἐκ τῶν βιβλίων σας ὅτι ἡ Ἰνδὴ δὲν εἶνε κατ' ἀνάγκην πλάσμα φρικῶδες ὅπως εἴσθε διατεθειμένος νὰ νομίζετε.

— Τί με μέλει, ἀφ' οὗ δὲν θὰ την γνωρίσω.

— Ἀλλ' ὅμως ἂν την ἐγνωρίζατε, ἴσως ἠθέλετέ την συμπαθήσῃ, ἴσως ἠθέλετέ την ἀγαπήσῃ...

— Ποτέ· καὶ μόνον νὰ την συλλογίζωμαι αὐτὴν καὶ τὴν μητέρα της ἀγανακτῶ.

— Ἐὰν την ἐγνωρίζετε... ἡ ὀργή σας θὰ κατεπραύνετο ἴσως.

— Ὁ κ. Βουλφρὰν ἔσφιγγε τὰς πυγμάς του μετ' ἀγανακτήσεως καὶ μανίας. Ἡ Πετρίνα ἰδοῦσα αὐτὸν ἐταράχθη, ἀλλ' οὐχ ἧττον ἐξηκολούθησε.

« Ἐννοῶ, ἐὰν δὲν ἦτο ὡς την ὑποθέτετε· διότι δυνατὸν νὰ εἶνε ὅλως διόλου τὸ ἐναντίον παρ' ὅσον φαντάζεται ἡ ὀργή σας, δὲν εἶνε ἀλήθεια; Ὁ πατὴρ Φίλτες λέγει ὅτι ἡ μήτηρ της ἦτο πεπροικισμένη δι' ἀρετῶν σπανίων, ἦτο εὐφυής, ἀγαθῆς ψυχῆς, γλυκυτάτη...

— Ὁ Πατὴρ Φίλτες εἶνε ἱερεὺς ὅστις βλέπει τὸν βίον καὶ τοὺς ἀνθρώπους μετὰ ὑπερβολικῆς συγγνώμης, καὶ ἔπειτα δὲν την ἐγνώρισε τὴν γυναῖκα περὶ τῆς ὁποίας ὁμιλεῖ.

— Λέγει ὅτι ὁμιλεῖ κατὰ τὴν μαρτυρίαν ἀνθρώπων οἱ ὁποῖοί την ἐγνώρισαν· ἡ μαρτυρία τῶν πολλῶν δὲν εἶνε σπουδαιοτέρα τῆς μαρτυρίας τοῦ ἑνός; Τέλος ἐὰν την ἐδέχεσθε εἰς τὴν οἰκίαν σας, δὲν θὰ εἶχεν εὕρῃ ἡ ἐγγόνη σας περιποιήσεις περισσοτέρας ἐμοῦ;

— Μὴ ὁμιλῇς ἐναντίον σου.

— Δὲν ὁμιλῶ οὔτε ὑπὲρ ἐμοῦ, οὔτε κατ' ἐμοῦ, ἀλλὰ ὑπὲρ τῆς δικαιοσύνης...

— Ὑπὲρ τῆς δικαιοσύνης;

— Ὅπως ἐγὼ την αἰσθάνομαι, ἢ ἐὰν θέλετε, ὑπὲρ ἐκείνου τοῦ πράγματος τὸ ὁποῖον ἐγὼ ἐν τῇ ἀμαθείᾳ μου ὀνομάζω δικαιοσύνην. Ἴσα ἴσα ἐπειδὴ ἀμφισβητεῖται ἡ καταγωγή της, ἡ κόρη αὐτὴ ἂν ἔβλεπεν ὅτι την ὑποδέχονται καὶ την

προστατεύουν,τῶν ἀδυνάτων νὴ μὴ συγκινηθῇ ὑπὸ βαθυτάτης εὐγνωμοσύνης. Δι' αὐτὸ μόνον θά σας ἠγάπα ἐξ ὅλης καρδίας.»

Καὶ συμπλέξασα τὰς χεῖρας ἠτένισε πρὸς αὐτὸν ὡς ἐὰν ἠδύνατο νὰ την ἴδῃ, καὶ μετὰ προθυμίας καὶ ὁρμῆς, ἥτις προσέδιδεν εἰς τὴν φωνήν της τόνον τινὰ παλλόμενον, ἀνεφώνησεν·

«Ἄ! κύριε, δὲν θέλετε νὰ σας ἀγαπᾷ ἡ κόρη σας; Ὁ γέρων ἠγέρθη ἀγανακτῶν.

«Σὲ εἶπα ὅτι ποτὲ δὲν θὰ γίνῃ κόρη μου, τὴν μισῶ ὅπως καὶ τὴν μητέρα της, διότι μου ἐπῆραν τὸν υἱόν μου καὶ μοῦ τον κρατοῦν. Τάχα ἂν αὐταὶ δὲν τὸν εἶχαν μαγεύσῃ, δὲν θὰ ἦτο πρὸ πολλοῦ πλησίον μου; Καὶ ἐξ αἰτίας των δὲν θεωρεῖ τὸν πατέρα του ὡς μηδέν;»

Ἔλεγε δὲ ταῦτα μετὰ σφοδρότητος, βαδίζων κλονούμενος ἐν τῷ γραφείῳ του, παραφερόμενος, τεταραγμένος ὑπὸ ἄκρας ὀργῆς πρωτοφανοῦς, εἰς τὴν Πετρίναν.

Αἴφνης ἐστάθη ἐνώπιόν της καὶ εἶπεν ἐξωργισμένος·

«Πήγαινε εἰς τὸ δωμάτιόν σου καὶ ποτὲ πλέον, ἀκούεις, ποτὲ πλέον νὰ μὴ τολμήσῃς νὰ μου ὁμιλήσῃς περὶ αὐτῶν τῶν ἀθλίων, διότι ἐπὶ τέλους, σὺ τί ἀναμιγνύεσαι; Τίς σε ἀνέθεσε νὰ μ' ὁμιλήσῃς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον;

Ταραχθεῖσα ἐπὶ στιγμὴν ὑπέλαβεν·

«Ὦ, κανείς,κύριε, σᾶς ὁμνύω. Ἐγὼ μόνη μου, κόρη ὀρφανή, ἐπανέλαβα ὁ τι ἡ καρδία μού μου ἔλεγε, καὶ ὑπέθεσα ὅτι εὑρίσκομαι εἰς τὴν θέσιν τῆς ἐγγόνης σας.»

Ὁ γέρων ἐπραΰνθη, ἀλλὰ καὶ πάλιν μετὰ τρόπου ἀπειλητικοῦ προσέθηκε·

«Ἐὰν δὲν θέλῃς νὰ τα χαλάσωμεν, τοῦ λοιποῦ νὰ μὴ μου ὁμιλήσῃς πλέον περὶ αὐτοῦ τοῦ ζητήματος, τὸ ὁποῖον, καθὼς βλέπεις, εἶνε εἰς ἐμὲ πολὺ ὀχληρόν· δὲν πρέπει νὰ με συγχύζῃς.

— Συγγνώμην! εἶπε μετὰ φωνῆς διακοπτομένης ὑπὸ τῶν δακρύων ἅτινά την κατέπνιγον· βεβαίως ἔπρεπε νὰ σιωπήσω.

— Ἔπρεπε βέβαια,καθ' ὅσον ὁ τι εἶπες ἦτο περιττόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΣ'

Πρὸς συμπλήρωσιν τῶν εἰδήσεων περὶ τοῦ υἱοῦ του ὁ κ. Βουλφρὰν κατὰ τὰ τρία τελευταῖα ἔτη κατεχώριζεν εἰς τὰς πρωτίστας ἐφημερίδας τῆς Καλκούττας, τῆς Δάκκας, τῆς Δέχρας, τῆς Βομβάης, τοῦ Λονδίνου ἀγγελίαν καθ' ἑβδομάδα ἐπαναλαμβανομένην, ὑπισχνούμενος ἀνταμοιβὴν τεσσαράκοντα λιρῶν πρὸς τὸν δυνάμενον νὰ χορηγήσῃ πληροφορίαν τινά, ἔστω καὶ ἐλαχίστην, ἀλλ' ὅπως δήποτε ἀσφαλῆ περὶ τοῦ Ἐδμόνδου Πανδαβοάν. Ἐπειδὴ δὲ ἐπιστολή τις ἐκ τῶν ληφθεισῶν ἐκ Λονδίνου διελάμβανεν ὅτι ὁ Ἐδμόνδος ἐσχεδίαζε νὰ μεταβῇ εἰς Αἴγυπτον καὶ ἴσως εἰς Τουρκίαν, ὁ κ. Βουλφρὰν εἶχεν ἐκτείνῃ τὰς καταχωρίσεις αὐτοῦ εἰς Κάϊρον, Ἀλεξάνδρειαν καὶ Κωνσταντινούπολιν.

Ἵνα δὲ μὴ ἐκτεθῇ εἰς παντοίας ἐνοχλήσεις μᾶλλον ἢ ἧττον ἀτίμους, εἶχε δώσῃ εἰς τὰς ἐφημερίδας τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἐν Ἀμιένῃ τραπεζίτου του καὶ οὐχὶ τὴν ἰδίαν ἑαυτοῦ. Ἐκεῖνος λοιπὸν ἐλάμβανε τὰς ἐπιστολάς, ἃς προσκάλει ἡ χιλιόφραγκος προσφορά, καὶ τας ἀπέστελλεν εἰς Μαρωκούρ.

Ἀλλ' ἐκ τῶν πολυαρίθμων τούτων ἐπιστολῶν οὐδὲ μία ἦτο ἀξία λόγου. Αἱ πλεῖσται ἀπεστέλλοντο ὑπὸ μεσιτῶν, οἵτινες προσεφέροντο νὰ ἐπιχειρήσωσιν ἐρεύνας, ἐγγυώμενοι περὶ τῆς ἐπιτυχίας αὐτῶν, ἐάν τοις ἀπεστέλλετο ποσόν τι χρηματικόν, ἀπαραίτητον εἰς τὰ πρῶτα διαβήματά των.Τινὲς ἐδιηγοῦντο γεγονότα ἀνερχόμενα εἰς πενταετίαν,δεκαετίαν, δωδεκαετίαν· οὐδεμία περιωρίζετο εἰς τὰ τρία τελευταῖα ἔτη περὶ ὧν ἔλεγε ῥητῶς ἡ ἀγγελία των ἐφημερίδων,οὐδεμία ἔδιδε τὴν ῥητῶς ζητουμένην πληροφορίαν.

Ἡ Πετρίνα ἀνεγίνωσκεν ἢ μετέφραζε τὰς ἐπιστολὰς ταύτας· καί τοι δὲ καθ' ὅλου εἰπεῖν ἦσαν ὅλως ἀσήμαντοι, δὲν ἀπεθάρρυνον ὅμως τὸν κ. Βουλφρὰν οὐδ' ἐκλόνιζον τὴν πίστιν του.

«Ἡ συχνὴ δημοσίευσις τῆς ἀγγελίας φέρει ἀποτέλεσμα, ἔλεγε.

Καὶ δὲν ἀπέκαμνε καταχωρίζων τὰς ἀγγελίας του.

Τέλος ἡμέραν τινὰ ἐπιστολὴ χρονολογουμένη ἐκ Σεραγιέβου τῆς Βοσνίας περιεῖχε πρότασιν, ἥτις ἐφαίνετο δυναμένη νὰ θεωρηθῇ ἀξία προσοχῆς· ἦτο γεγραμμένη ἐν κακῇ Ἀγγλικῇ γλώσσῃ καὶ ἔλεγεν ὅτι, ἐὰν κατατεθῶσιν αἱ τεσσαράκοντα λίραι παρά τινι τραπεζίτῃ ἐν Σεραγιέβῳ, ἀνελάμβανεν ὁ ἐπιστέλλων νὰ χορηγήσῃ εἰδήσεις αὐθεντικὰς περὶ τοῦ Ἐδμόνδου Πανδαβοὰν ἀναφερομένας εἰς τὸν Νοέμβριον τοῦ προηγουμένου ἔτους. Γινομένης δεκτῆς τῆς προτάσεως ταύτης ἂς ἀποσταλῇ ἡ ἀπόκρισις ταχυδρομικῶς εἰς Σεράγιεβον πρὸς τὸν ἀριθμὸν 917.

«Λοιπὸν βλέπεις, ἐὰν ἔχω δίκαιον, ἀνεφώνησεν ὁ κ. Βουλφράν,ὁ Νοέμβριος εἶνε πλησίον μας.»

Τότε δὲ πρῶτον ἀφ' ὅτου εἶχεν ἐπιχειρήσῃ τὰς ἐρεύνας του ὡμίλησε περὶ τοῦ υἱοῦ του πρὸς τοὺς ἀνεψιούς του καὶ πρὸς τὸν Ταλουέλ.

«Μετὰ μεγάλης χαρᾶς σᾶς ἀναγγέλλω ὅτι ἔχω εἰδήσεις περὶ τοῦ Ἐδμόνδου· ἦτο ἐν Βοσνίᾳ κατὰ τὸν Νοέμβριον».

Μεγάλην συγκίνησιν ἠσθάνθη ὅλος ὁ τόπος διαδοθείσης τῆς εἰδήσεως ταύτης. Ὡς πάντοτε δὲ ἐν παραμοίαις περιστάσεσιν ἐμεγαλοποιήθη.

«Ἔρχεται ὁ κ. Ἐδμόνδος!

— Εἶνε δυνατόν;

—Ἂν θέλῃς νὰ βεβαιωθῇς, παρατήρησε τὰ μοῦτρα τοῦ Ταλουὲλ καὶ των ἀνεψιῶν».

Τῷ ὄντι περίεργος ἦτο ἡ ὄψις των· τοῦ μὲν Θεοδώρου καὶ τοῦ Καζιμὶρ ἦτο ἔμφρονεις, τοὐναντίον δὲ φαιδρὰ ἡ τοῦ Ταλουὲλ,ὅστις ἀπὸ τινος χρόνου ἐσυνήθιζε νὰ ἐκφράζῃ διὰ τοῦ προσώπου καὶ τῶν λόγων του ἀκριβῶς τοὐναντίον ἢ ὅ τι ἐσκέπτετο.

Ἀλλ' ὅμως ὑπῆρχον καὶ ἄνθρωποι ἀπιστοῦντες εἰς τὴν ἐπάνοδον ταύτην.

«Ὁ γέρων ἔδειξε πολλὴν σκληρότητα· δὲν ἤξιζε δὰ νὰ τον στείλῃ εἰς τὰς Ἰνδίας δι' ὀλίγα τινὰ χρέη. Ἀφ' οὗ ἐξεδιώχθη τῆς οἰκογενείας του, ἐδημιούργησεν ἄλλην ἐκεῖ κάτω.

— Καὶ ἔπειτα τὸ νὰ εἶνε εἰς τὴν Βοσνίαν, εἰς τὴν Τουρκίαν, ἐκεῖ κάπου τέλος πάντων δὲν θὰ εἰπῇ ὅτι ἐπιστρέφει εἰς τὸ Μαρωκοὺρ καὶ εἶνε καθ' ὁδόν. Μήπως ἡ ὁδὸς ἀπὸ τῶν Ἰνδιῶν εἰς τὴν Γαλλίαν διέρχεται διὰ Βοσνίας;»

Τὴν σκέψιν ταύτην ἐξέφρασεν ὁ Κλέφτιν, ὅστις διὰ τῆς Ἀγγλικῆς ψυχραιμίας του ἔκρινε τὰ πράγματα κατὰ τὴν πρακτικὴν αὐτῶν ὄψιν οὐδόλως ἀναμιγνύων τίποτε αἰσθηματικόν. Ἔλεγε δέ·

«Ὅπως σεῖς, ἐπιθυμῶ καὶ ἐγὼ τὴν ἐπάνοδον τοῦ υἱοῦ, διότι ὁ οἶκός μας θὰ στερεωθῇ, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον του λείπει σήμερον· ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ, ἐπειδὴ ἐπιθυμῶ κάτι τι καὶ νὰ τὸ πιστεύω. Τοῦτο δὲν εἶνε Ἀγγλικὸν καὶ ἐγώ, ὡς εἴξεύρετε, «Ἄϊ ἄμ ἐν Ἴγγλισμαν (εἶμαι Ἄγγλος)».

Ἀλλ' ἀκριβῶς διότι αἱ σκέψεις αὐταὶ ἦσαν Ἄγγλου, οἱ ἀκούοντες ὕψωνον τοὺς ὤμους καὶ ἀπεμακρύνοντο.

Ὁ δὲ κ. Βουλφρὰν κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ἔλεγε πρὸς τὴν Πετρίναν περὶ τῶν ἐλπίδων του.

«Ζήτημα χρόνου εἶνε πλέον· ἡ Βοσνία δὲν εἶνε Ἰνδία, πέλαγος εἰς τὸ ὁποῖον χάνεται ὁ ἄνθρωπος. Ἐὰν ἔχωμεν εἰδήσεις ἀσφαλεῖς περὶ τοῦ Νοεμβρίου, θά μας ἀποκαλύψωσιν ἴχνη τὰ ὁποῖα θὰ εἶν' εὔκολον νὰκολουθήσωμεν».

Καὶ εἶπε πρὸς αὐτὴν νὰ λάβῃ ἐκ τῆς βιβλιοθήκης τὰ βιβλία τὰ γράφοντα περὶ τῆς Βοσνίας, ἀναζητῶν ἐν αὐτοῖς νὰ εὕρῃ τί ἤθελε καὶ ἦλθεν ὁ υἱός του εἰς τὴν χώραν ἐκείνην τὴν ἀγρίαν, τὸ τραχὺ κλίμα, ὅπου οὔτε ἐμπόριον ὑπάρχει οὔτε βιομηχανία.

«Ἴσως θὰ εὑρίσκετο ἐκεῖ περαστικός, εἶπεν ἡ Πετρίνα.

— Ἀναμφιβόλως, καὶ τοῦτο ἀκόμη εἶνε τεκμήριον ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ εἶνε ἐδῶ. Καὶ μάλιστα ἂν ἦτο περαστικός, φαίνεται πιθανὸν ὅτι δὲν τον συνώδευον

ἡ σύζυγός του καὶ ἡ κόρη του, διότι ἡ Βοσνία δὲν εἶνε χώρα κατάλληλος εἰς περιηγητάς, ὥστε θὰ ἦσαν χωρισμένοι.»

Ἐπειδὴ δὲ ἡ Πετρίνα δὲν ἀπεκρίνετο καί τοι εἶχε πολλὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἀποκριθῇ, ὁ κ. Βουλφρὰν δυσηρεστήθη.

«Δὲν λέγεις τίποτε.

— Διότι δὲν τολμῶ νὰ μὴ φανῶ σύμφωνος μὲ ὑμᾶς.

— Εἰξεύρεις ὅτι ἐγὼ θέλω νὰ μου λέγῃς πάντοτε ὅ τι σκέπτεσαι.

— Εἰς μερικὰ πράγματά το θέλετε, εἰς μερικὰ δὲν το θέλετε. Δέν μου ἀπηγορεύσατε νὰ ἀναφέρω τὸ παραμικρὸν περὶ....τῆς κόρης ἐκείνης; Δὲν θέλω νὰ ἐκτεθῶ νὰ σας δυσαρεστήσω.

— Δὲν θά με δυσαρεστήσῃς, λέγουσα τοὺς λόγους διὰ τοὺς ὁποίους παραδέχεσαι ὅτι αὐταὶ δὲν ἠμπόρεσαν νὰ ἔλθουν εἰς Βοσνίαν.

— Ἐν πρώτοις διότι ἡ Βοσνία δὲν εἶνε χώρα ἀπρόσιτος εἰς τὰς γυναῖκας, μάλιστα ὅταν αὐταὶ αἱ γυναῖκες ἐταξείδευσαν εἰς τὰ ὄρη τῆς Ἰνδίας, τὰ ὁποῖα δὲν ὁμοιάζουν μὲ τὸν Αἵμον ὡς πρὸς τοὺς κινδύνους καὶ τοὺς κόπους. Καὶ ἔπειτα ἐὰν ὁ Ἐδμόνδος διήρχετο μόνον τὴν Βοσνίαν, δὲν βλέπω διατί δὲν θὰ τον συνώδευον ἡ σύζυγός του καὶ ἡ κόρη του, ἀφ' οὗ αἱ ἐπιστολαὶ τὰς ὁποίας ἐλάβατε ἐκ τῶν διαφόρων μερῶν τῆς Ἰνδίας λέγουν ὅτι αὐταὶ παντοῦ ἦσαν μαζί του. Τέλος εἶνε καὶ ἄλλη μία παρατήρησις, τὴν ὁποίαν δὲν τολμῶ νὰ σας εἴπω, ἴσα ἴσα διότι δὲν συμφωνεῖ μὲ τὰς ἐλπίδας σας.

—Ἂς εἶνε, εἰπέ την.

— Θά τὴν εἰπῶ, ἀλλὰ σας παρακαλῶ νὰ πεισθῆτε ὅτι οἱ λόγοι μου ἄλλον σκοπὸν δὲν ἔχουν παρὰ τὴν ὑγείαν σας, ἡ ὁποία εἰμπορεῖ νὰ ὑποφέρῃ ἐὰν ἀποτύχουν αἱ ἐλπίδες σας. Τάχα τὸ τελευταῖον τοῦτο δὲν εἶνε δυνατόν;

— Ἐξηγήσου καθαρά.

— Ἐπειδὴ ὁ κ. Ἐδμόνδος ἦτο τὸν Νοέμβριον εἰς τὸ Σεράγιεβον, συμπεραίνετε ὅτι ὀφείλει νὰ εἶνε ἐδῶ...μετ' ὀλίγον.

— Προφανῶς.

—Καὶ ὅμως δυνατὸν νὰ μὴ τον εὕρουν.

— Δέν το παραδέχομαι.

— Δι' ἕνα ἢ δι' ἄλλον λόγον εἰμπορεῖ νὰ ἐμποδισθῇ....Δὲν εἶνε τάχα δυνατὸν νὰ ἐχάθη;

— Νὰ ἐχάθη;

— Ἂν ἀνεχώρησεν εἰς τὰς Ἰνδίας... ἢ ἀλλοῦ; ἄν...

— Μὲ τὰ πολλά σου ἂν καὶ ἄν, μοῦ ἔφερες τὸν κατακλυσμόν.

— Τὸ παραδέχομαι, ἀλλὰ ὅταν τις προτιμᾷ ὅσα ἐπιθυμεῖ καὶ ἀπορρίπτῃ τὰ ἄλλα, τότε ἐκτίθεται...

— Εἰς τί;

— Εἰς ἀγωνίαν, ἂν ὄχι εἰς ἄλλο χειρότερον. Παρατηρήσατε πόσον εἴσθε ἀνήσυχος καὶ πόσην ἀγωνίαν ἔχετε ἀφ' ὅτου ἐλάβετε τὴν εἴδησιν τοῦ Σεραγιέβου. Δὲν εἴχετε βῆχα σχεδὸν πλέον, καὶ ὅμως τώρα καθ' ἡμέραν σᾶς ἀφανίζει· τὸ πρόσωπον γίνεται κατακόκκινον κάθε στιγμήν, καὶ αἱ φλέβες τοῦ μετώπου σας ἐξογκοῦνται. Τί θὰ συβῇ λοιπόν, ἐὰν ἀργήσῃ ἡ ἀπάντησις, καὶ μάλιστα ἐὰν... δὲν εἶνε ὅπως την ἐλπίζετε, ὅπως την θέλετε; Εἶνε πρᾶγμα φοβερὸν νὰ ἔλθῃ τὸ χειρότερον ἴσα ἴσα ὅταν νομίζῃ της ὅτι εὑρίσκεται εἰς τὸ καλλίτερον· καί σας ὁμιλῶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, διότι εἰξεύρω ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου. Τὴν ἡμέραν ὅπου ἐνομίσαμεν πλέον ὅτι τον ἐσώσαμεν τὸν μακαρίτην τὸν πατέρα, καὶ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ ἀναλάβῃ καὶ θὰ γίνῃ καλά, ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν ἐκείνην τον ἐχάσαμεν. Ἐπῆγε νὰ φύγῃ ὁ νοῦς μας καὶ χωρὶς ἄλλο την ἐσκότωσε τὴν καϊμένην τὴν μητέρα τὸ ἀνέλπιστον ἐκεῖνο κτύπημα. Ἔπεσε 'ς τὸ στρῶμα, καὶ δὲν εἰμπόρεσε νὰ σηκωθῇ πλέον· μετὰ ἓξ μῆνας ἐπῆγε νὰ εὕρῃ τὸν καϊμένον τὸν πατέρα. Τότε ἐγὼ εἶπα...»

Ἀλλὰ πρὶν προφθάσῃ νὰ συμπληρώσῃ τὴν φράσιν, οἱ λυγμοὶ κατέπνιξαν τὸν λόγον εἰς τὸν λαιμόν της, ἐν ᾧ δὲ ἤθελε νὰ τους συγκρατήσῃ, διότι εἴξευρεν ὅτι δὲν δικαιολογοῦνται,τὴν ἔπνιξαν.

«Μή τα ἐνθυμεῖσαι, κόρη μου, εἶπεν ὁ κ. Βουλφράν, καὶ ἐπειδὴ ὑπέφερες πολλά, μὴ φαντάζεσαι ὅτι μόνον δυστυχίαι ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον.»

Προδήλως ὅσα καὶ ἂν ἔλεγεν ἡ Πετρίνα, δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ κλονήσῃ τὴν πεποίθησιν τοῦ κ. Βουλφράν, ὅστις παρεδέχετο ὡς δυνατὸν μόνον ἐκεῖνο ὅπερ συνεφώνει πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν του. Ὠφειλε λοιπὸν νὰ περιμένῃ ἐν ἀγωνίᾳ διανοουμένη τί θὰ συνέβαινεν ὅτε θὰ ἤρχετο ἡ ἐπιστολὴ τοῦ ἐν Ἀμιένῃ τραπεζίτου φέρουσα τὴν ἀπάντησιν ἐκ Σεραγιέβου.

Ἀλλὰ δὲν ἦλθεν ἡ ἐπιστολή, ἦλθεν αὐτὸς ὁ τραπεζίτης.

Πρωΐαν τινὰ ὁ Ταλουὲλ περιεπάτει τὰς χεῖρας ἔχων ἐν τοῖς θυλακίοις καὶ ἐπιτηρῶν διά του βλέμματος. Αἴφνης βλέπει τὸν τραπεζίτην κατερχόμενον τῆς ἀμάξης, καὶ κατευθυνόμενον εἰς τὰ γραφεῖα μετὰ βήματος σοβαροῦ καὶ κάτηφῆ. Σπεύσας κατέβη τὴν κλίμακα πρὸς ὑποδοχὴν αὐτοῦ.

Μὴ δυνάμενος νὰ συγκρατήσῃ ἑαυτὸν ἀνεφώνησε. «Ὑποθέτω ὅτι ἔχομεν κακὰς εἰδήσεις, ἀγαπητὲ κύριε;

— Κακάς!

— Ἀλλά...

— Κακάς...»

«Καλημέρα, κύριε Βουλφράν.» (Σελ. 331, στήλ. γ').

Μεταβάλλων δ' αἴφνης θέμα ὁμιλίας ἠρώτησεν: «Ὁ κ. Βουλφρὰν εἶνε εἰς τὰ γραφεῖά του;

— Ἀναμφιβόλως.

—Πρέπει νὰ τῳ ὁμιλήσω τώρα εὐθύς.

— Ἀλλ' ὅμως...

— Καταλαμβάνετε.

— Θὰ εὕρετε τὸν κ. Βουλφρὰν εἰς τὸ ἰδιαίτερον γραφεῖόν του,» εἶπε μετὰ ταραχύτητος. ἀφ' οὗ εἶδεν ὅτι δὲν κατώρθωσε νὰ κλέψῃ ἕνα κἂν λόγον ἐκ τοῦ στόματος τοῦ τραπεζίτου.

Καὶ ἀπεμακρύνθη ἔχων τὰς χεῖρας ἐν τοῖς θυλακίοις.

Ὁ τραπεζίτης καὶ ἄλλοτε πολλάκις εἶχεν ἔλθῃ εἰς Μαρωκοὺρ καὶ ἐγίνωσκε ποῦ κεῖνται τὰ γραφεῖα. Ὅθεν ἐπορεύθη κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κ. Βουλφρὰν καὶ ἐστάθη ὀλίγον ἔξω τῆς θύρας ἵνα προπαρασκευασθῇ.

Κρούσας τὴν θύραν, ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ κ. Βουλφράν.

«Ἔμπρός.»

Ἀνοίξας τὴν θύραν εἰσῆλθε λέγων τὸ ὄνομά του. «Καλημέρα, κ.Βουλφράν.

— Πῶς, σεῖς εἰς τὸ Μαρωκούρ!

—Μάλιστα· ἦμην τὸ πρωὶ εἰς τὸ Πικκινοὺ δι' ὑπόθεσίν μου, καὶ ἦλθα ὡς ἐδῶ νὰ σας φέρω εἰδήσεις ἐκ Σεραγιέβου.

(Ἕπεται συνέχεια) Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Κατὰ τὴν ἐν προηγουμένῳ φυλλαδίῳ δημοσιευθεῖσαν δήλωσιν, ἡ συνδρομὴ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» διὰ μὲν τοὺς ἐν τῷ Ἐσωτερικῷ δὲν εἶνε πλέον δρ. 5 ἀλλὰ δρ. 7 ἐτησίως, διὰ δὲ τοὺς ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ὄχι πλέον φρ. χρ. 7 ἀλλὰ φρ. χρ. 8. Οὐδεμία δὲ γίνεται εἰς τὸ ἑξῆς ἐγγραφὴ ἢ ἀνανέωσις, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου τῆς συνδρομῆς προπληρωτέας.

Κατὰ τὴν αὐτὴν δήλωσιν, πᾶς συνδρομητὴς τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων», εἴτε νέος εἴτε παλαιός, τοῦ ὁποίου ἡ συνδρομὴ διὰ τὸ 1896 θὰ ἔχῃ φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μας μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου 1896, δικαιοῦται νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν διανομὴν τῶν κάτωθι δώρων, ἡ ὁποία θὰ γίνῃ διὰ κλήρου κατὰ τοὺς ἀκολούθους ὅρους:

Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν συνδρομητῶν, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔχουν προπληρώσῃ μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου 1896, θὰ τεθῶσι τὴν 16 Ἰανουαρίου ἐντὸς κληρωτίδος· ἐνώπιον δὲ ἐπιτροπῆς ἐκ προσώπων γνωστῶν, ἧς τὸ πρακτικὸν κατόπιν θὰ δημοσιεύσωμεν, καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ πάντων τῶν ἐπιθυμούντων νὰ παρευρεθῶσιν ἐκ τῶν ἐν Ἀθήναις ἐνδιαφερομένων, θὰ ἐξαχθῶσιν ἐκ τῆς κληρωτίδος, καθ' ἡμέραν καὶ ὥραν ἣν ἐγκαίρως θὰ ὁρίσωμεν, ἑκατὸν συνδρομητῶν τὰ ὀνόματα, οἱ ὁποῖοι θὰ κερδήσουν τὰ ἀκόλουθα ἀντικείμενα:

Ὁ 1ος. Ἓν ὡρολόγιον τῆς τσέπης ἐκ χάλυβος ὀξυδωμένου, ἀνδρικὸν μὲν ἂν ὁ λαχνὸς πέσῃ εἰς συνδρομητὴν, μικρὸν δὲ γυναικεῖον ἂν πέσῃ εἰς συνδρομήτριαν..... Ἀξίας δρ. 40

Ὁ 2ος. Τοὺς ἑξῆς τέσσαρας τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ Ἰουλίου Βέρν: α') Εἴκοσι χιλιάδες λεῦγαι ὑπὸ τὴν θάλασσαν, — β') Ὁ Μεσημβρινὸς ἀστὴρ, — γ') Αἱ μέλαιναι Ἰνδίαι, — δ') Ὁ Σανσέλωρ..... Ἀξίας δρ. 29

Ὁ 3ος. Ἓν Λεξικὸν Ἑλληνογαλλικὸν καὶ Γαλλοελληνικὸν ὑπὸ Σ. Βυζαντίου..... Ἀξίας δρ. 25

Ὁ 4ος. Τὸ Σύμπαν, ἤτοι στοιχειώδεις γνώσεις τῆς φυσικῆς Ἀστρονομίας ὑπὸ Δ. Σ Ζαλούχου μετὰ 112 εἰκόνων..... Ἀξίας δρ. 25

Ὁ 5ος. Τοὺς ἑξῆς τρεῖς τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ Ἰουλίου Βέρν: α') Ὁ Δεκαπενταετὴς Πλοίαρχος. — β') Ρωβύρος ὁ κατακτητής, — γ') Τύχαι 3 ρώσσων καὶ 3 ἄγγλων. Ἀξίας δρ. 22

Ὁ 6ος. Τὴν πεντάτομον Ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους ὑπὸ Κ. Παπαρρηγοπούλου..... Ἀξίας δρ. 18

Ὁ 7ος. Τοὺς ἑξῆς τρεῖς τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ Ἰουλίου Βέρν: α') Ἡ σχολὴ τῶν Ροβινσώνων, — β') Ὁ λαχνὸς ὑπ' ἀριθ. 009,672, — γ') Τὰ πεντακόσια ἑκατομμύρια. Ἀξίας δρ. 18

Ὁ 8ος. Ἓν ἐξυπνητήριον ὡρολόγιον τῆς τραπέζης..... Ἀξίας δρ. 15

Ὁ 9ος. Τὸ δίτομον Ἑλληνικὸν Λεξικὸν ὑπὸ Γιάνναρη..... Ἀξίας δρ. 15

Ὁ 10ος. Μίαν ὡραίαν καλλιτεχνικὴν εἰκόνα..... Ἀξίας δρ. 12

Οἱ δέκα ἑπόμενοι (11-20) ἀνὰ μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν τῆς «Διαπλάσεως» τοῦ μεθεπομένου ἔτους 1897. Συνδρομαὶ ἐν ὅλῳ 10 ἐσωτερικαὶ ἢ ἐξωτερικαί, κατὰ μέσον ὅρον..... Ἀξίας δρ. 107

Οἱ δέκα ἑπόμενοι (21-30) ἀνὰ πέντε τόμους τῆς «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων πρὸς 1 δρ. Τόμοι ἐν ὅλῳ 50..... Ἀξίας δρ. 50

Οἱ δέκα ἑπόμενοι (31-40) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Θύματος τοῦ φθόνου», μυθιστορήματος μετὰ 20 εἰκόνων, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ 10..... Ἀξίας δρ. 35

Οἱ δέκα ἑπόμενοι (41-50) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Πυρετοπώλου», μυθιστορήματος μετὰ 24 εἰκόνων, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ 10 Ἀξίας δρ. 35

Οἱ δέκα ἑπόμενοι (51-60) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τῆς «Μαρουσίας» μυθιστορήματος μετὰ 22 εἰκόνων, τιμωμένου δρ. 3,50. τὰ 10..... Ἀξίας δρ. 35

Οἱ δέκα ἑπόμενοι (61-70) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τῆς «Νίνας», μυθιστορήματος μετὰ 20 εἰκόνων, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ 10..... Ἀξίας δρ. 35

Οἱ δέκα πέντε ἑπόμενοι (71-85) ἀνὰ ἕνα τόμον τῆς «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τῆς δραχμῆς. Τόμοι ἐν ὅλῳ 15..... Ἀξίας δρ. 15

Οἱ δέκα πέντε τελευταῖοι (86-100) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τῆς «Μούσης τῶν Παίδων» τιμωμένης δρ. 1,50. Τὰ 15 ἀντίτυπα..... Ἀξίας δρ. 22

Σύνολον ἀξίας τῶν διανεμηθησομένων δώρων Δρ. 553

Ἡ Διεύθυνσις.

ΑΙΞ ΚΑΙ ΑΙΠΟΛΟΣ

[Κατὰ τὸν Αἰσώπειον μῦθον]

Μιὰ γίδα ἔφυγε
τὸ βράδυ — βράδυ
καὶ τρέχει ἀχόρταγη
'ς ἕνα λιβάδι.

Τοῦ κάκου ἐσφύριξε
ὥρα ὁ βοσκός της·
αὐτὴ ἐκύτταζε
νὰ τρώῃ ἐμπρός της.

Θυμός τον ἔπιασε,
καί, χωρὶς κρίσι,
μιὰ πέτρα 'πέταξε
νά την κτυπήσῃ.

Δέν την ἐπέτυχε
'ς τὸ μέτωπό της,
μὰ κάτω ἔρριξε
τὸ κέρατό της.

Καὶ σὰν την ἔπιασε,
μετανοιωμένος
τὴν παρακάλαε
φτωχὸς καὶ ξένος,

Στὸν ἀρχιτσέλιγγα
σὰν πᾶν' 'ς τὴ στάνη
μὴν εἴπῃ τίποτε
καὶ τον ξεκάνῃ.

— Ὅσο τὸ στόμα μου,
τοῦ λέει ἐκείνη,
βουβὸ καὶ ἀμίλητο,
βοσκέ μου, ἂν μείνῃ,

Τῶνα μου κέρατο
θὲ νὰ 'μιλήσῃ
καὶ ὅ τι μ' ἔκανες
θὰ μαρτυρήσῃ!

Ι. Γ. Γιαννουκος

ΠΑΛΙ ΚΛΑΜΑΤΑ!

«Ἔρχεσαι νὰ παίξῃς μαζί μου, Καλλιόπη;

— Ὄχι, Χρηστάκη μου, δὲν ἔχω τώρα καιρὸ· θὰ τελειώσω τὴν τραχηλιὰ τῆς μαμᾶς.

— Μὰ δὲν μπορῶ ἐγὼ μονάχος μου! λέγει ὁ Χρηστάκης μὲ κλαυθμηρὰν φωνὴν, καὶ πίπτων εἰς μίαν πολυθρόναν ἀρχίζει νὰ κλαίῃ.

— Α! εἶπεν ἡσύχως ἡ Καλλιόπη· πάλι κλάματα! Ξεύρεις νὰ ὑπάρχῃ πεῖ γελοῖο πρᾶγμα ἀπὸ ἕνα παιδί που κλαίει κάθε στιγμή;

Ὁ Χρηστάκης εἶνε χαριτωμένο ἀγόρακι μὲ πολλὰ προτερήματα. Ἀλλὰ τὸ ἐλάττωμα αὐτὸ δὲν εἶνε τρόπος νὰ το ξεσυνειθίσῃ. Εἶνε τώρα ἑπτὰ ἔτων· μόλις πρὸ ἑνὸς ἔτους τοῦ ἐφόρεσαν παντελονάκια· ἀλλὰ μὲ ὅλα τὰ ἀνδρικὰ φορέματα ἐκεῖνος ἐξακολουθεῖ νὰ νομίζῃ ὅτι εἶνε μπεμπέ, καὶ κλαίει ὅπως ἔκλαιε πρῶτα μὲ τὸ παραμικρόν.

Ἡ ἀδελφή του — ἕνα πολὺ φρόνιμο κοριτσάκι δέκα ἐτῶν — προσεπάθησε πολλάκις νὰ τον διορθώσῃ, ἀλλὰ ματαίως.

Οἱ φίλοι τού τῳ ἔλεγαν συχνά· «Ποτὲ δὲν θὰ γίνῃς ἄνδρας, Χρηστάκη μου. Ἐσὺ κλαῖς σὰν νὰ ἦσουν κορίτσι!»

Ἀλλ' ἡ σύγκρισις αὐτὴ ἐπείραζε πολὺ περισσότερον τὴν Καλλιόπην παρὰ τὸν Χρηστάκην, διότι ἡ Καλλιόπη δὲν κλαίει παρὰ ὀσάκις ἔχῃ ἰσχυρὸν λόγον· διὰ τοῦτο καὶ δὲν ἐννοεῖ διατί νὰ κατηγοροῦν πάντα τὰ κορίτσια ὡς πλέον χαϊδεμένα καὶ κακομαθημένα ἀπὸ τὰ ἀγόρια....

Παρῃτήθη λοιπὸν ἀπὸ τὴν ἰδέαν νὰ διορθώσῃ τὸν Χρηστάκην. Περιωρίζετο μόνον νὰ λέγῃ εἰς κάθε νέαν του ἔκρηξιν· «Ἀ, πάλι κλάματα!» χωρὶς νὰ ταράσσεται περισσότερον.

Ἐν τούτοις ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τῳ ἔκαμνε τὴν παρατήρησιν ὅτι «δὲν ἦτο καὶ πολὺ εὐχάριστον πρᾶγμα νὰ ζῇ κάνεις μὲ μίαν ἰτέαν κλαίουσαν».

Ἀλλὰ τίποτε δὲν ἔκαμνεν ἐντύπωσιν εἰς τὸν Χρηστάκην καὶ δὲν ἄφινε νὰ παρέλθῃ εὐκαιρία χωρὶς νὰ χύσῃ δάκρυα.

Εὐτυχῶς μία ἀπροσδόκητος βοήθεια ἐστάλη εἰς τὴν Καλλιόπην, ἀκριβῶς καθ' ἣν ἐποχὴν εἶχεν ἀπελπισθῆ πλέον περὶ τῆς θεραπείας τοῦ ἀδελφοῦ της.

Τὰ παιδιὰ εἶχον ἕνα θεῖον εἰς τὴν Λάρισσαν τὸν ὁποῖον ἔβλεπον πολὺ σπανίως. Ὁ Χρηστάκης μάλιστα δὲν τον εἶχεν ἰδῆ παρὰ μόνον μίαν φορὰν καὶ μόλις τον ἐνεθυμεῖτο· τόσον ἦτο μικρὸς τότε. Ἡ Καλλιόπη τον εἶχεν ἰδῆ δύο-τρεῖς φορὰς καὶ ἐνεθυμεῖτο πολὺ καλὰ ὅτι ὁ θεῖος Περικλῆς ἦτο ἕνας ὑψηλὸς στρατιωτικός, μὲ μεγάλα μουστάκια, μὲ σοβαρὸν ὕφος καὶ μ' ἕνα σπαθὶ φοβερὸ καὶ τρομερό... Ὦ, πῶς θὰ τον ἐφοβοῦντο ἕνα τέτοιο θεῖο τὰ ἄτακτα παιδιά!...

Ἀλλ' αὐτή που δὲν εἶνε ἄτακτη, ἤξευρε καλὰ ὅτι ὁ θεῖός της ἦτο πολὺ ἀγαθὸς καὶ ὅτι ἀγαποῦσε πολὺ τὴν ἀνεψιάν του.

Ὁ θεῖος Περικλῆς εἶχε πάρῃ ἑνὸς μηνὸς ἄδειαν καὶ ἦλθε νὰ ἴδῃ πάλιν τὴν ἀδελφήν του. Εὗρε τὰ παιδιὰ χαριέστατα καὶ καθὼς ἦτο νέος καὶ φαιδρὸς — μὲ ὅλον τὸ ἄγριον ὕφος πού του ἔδιδον τὰ μακρὰ μουστάκια καὶ τὸ φοβερὸ σπαθί, — ἄρχισε μαζί των μεγάλες φιλίες.

Ὁ Χρηστάκης ἦτο τόσον εὐχαριστημένος καὶ διεσκέδαζε τόσον ἀπό της ἐλεύσεως τοῦ θείου του, ὥστε δὲν εὗρεν ἀκόμη ἀφορμὴν νὰ κλαύσῃ. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ πολύ.

Μίαν ἡμέραν τῷ ὄντι, ὁ θεῖος Περικλῆς, ἑτοιμαζόμενος νὰ κάμῃ μακρὸν περίπατον ἐφ' ἁμάξης καὶ συναντήσας τὸν Χρηστάκην, τῷ εἶπε:

— Θέλεις νὰ ἔλθῃς μαζί μου;

— Ὦ, ναί θεῖέ μου, ἀπήντησε τὸ παιδίον, μὲ μεγάλην χαρὰν καὶ προθυμίαν.

— Τρέξε λοιπὸν νὰ ζητήσῃς τὴν ἄδειαν τῆς μητέρας σου.»

Ὁ Χρηστάκης ἔτρεξε ... ἀλλὰ δὲν ἐπανῆλθε.

Ὁ θεῖος, ἀφοῦ ἐβαρύνθη πλέον νὰ περιμένῃ, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῶν παιδιῶν.

Ὁ Χρηστάκης ἐξηπλωμένος εἰς τὸν καναπὲ μὲ τὸ κεφάλι χωμένον μέσα εἰς ἕνα μαξιλάρι, ἔκλαιεν, ἔκλαιεν, ὡς νὰ ἤθελε τὸ κερδίσῃ διὰ μιᾶς ὅσον καιρὸν ἔχασεν αὐτὰς τὰς τελευταίας ἡμέρας.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ἔκπληκτος ὁ θεῖος τὴν Καλλιόπην, ἀναγινώσκουσαν ἡσύχως τὸ βιβλίον της.

— Δὲν ξεύρω, ἀπήντησεν ἡ Καλλιόπη· δὲν θέλει νὰ μου 'πῇ. Πάλι κλάματα!

— Πῶς; κλαίει; ἀνέκραξεν ὁ θεῖος, μὲ μεγαλητέραν ἔκπληξιν.

— Θεῖε μου! ἀνέκραξε τότε ὁ Χρηστάκης κλαίων ὁλονὲν· ἡ μαμά... δὲν μ' ἀφίνει νὰ... ἔλθω μαζί σας... γιατὶ ἔχω τώρα μάθημα.

Καὶ καθὼς ἔσηκώθη ὁ Χρηστάκης ἔδειξε δύο μάτια κατακόκκινα καὶ ἕνα πρόσωπον εἰς κακὴν κατάστασιν ἀπὸ τὰ δάκρυα.

Ὁ θεῖος ἐπὶ τῇ θέᾳ του ὑπισθοχώρησε καὶ κινήσας πρὸ αὐτοῦ τὰς μακρὰς χεῖρας ὡς νὰ ἤθελε νὰ ἀποτεινάξῃ θέαμα ἀποτρόπαιον:

— Κρύφου! Κρύφου! ἐφώναξε πρὸς τὸν ἀνεψιόν του. Εἶδα πολλοὺς πιθήκους ἕως τώρα· ἀλλὰ καὶ ὁ ἀσχημότερος ἀπὸ αὐτοὺς θὰ ἐφαίνετο εὔμορφος, ἐμπρὸς εἰς τὸ ἐλεεινὸν αὐτὸ πρόσωπόν πού μας δείχνεις. Δὲν ἐντρέπεσαι νὰ κλαῖς ἔτσι σὰν κορίτσι; Ἐγὼ σ' ἔπερνα γιὰ ἄνδρα... ἀλλὰ τώρα βλέπω ὅτι εἶσαι μωρὸ καὶ πολὺ καλὰ ἔκαμε ἡ μαμά σου, ποῦ δὲν σου ἔδωκε τὴν ἄδειαν νὰ ἔλθῃς μαζί μου· οἱ ἀξιωματικοὶ δὲν εἶνε παραμάνες!

Καὶ ὁ θεῖος ἐξῆλθεν, ἀφήσας τὸν Χρηστάκην τόσον παραζαλισμένον καὶ ἐντροπιασμένον, ποῦ δὲν ἤξευρε πλέον ποῦ νὰ κρυφθῇ.

Ἡ Καλλιόπη, ὡς καλὴ ἀδελφή που ἦτο, ἐνόησεν ἀμέσως πόσον ἐταπεινώθη ὁ ἀδελφός της ἀπὸ τὴν περιφρόνησιν ἐκείνην του θείου.

«Μὴ παραξενεύεσαι, καλέ μου Χρηστάκη, τῷ εἶπε μὲ γλυκύτητα, ποῦ σὲ περιγέλασε ὁ θεῖος. Γιὰ ἕνα ἀξιωματικὸ μάλιστα, ξέρεις, εἶνε πολὺ γελοῖο πρᾶγμα ἕνα ἀγόρι που κλαίει...

— Δὲν θὰ ξαναπαίξῃ μαζί μου! εἶπε τὸ παιδίον μὲ παράπονον.

Αὐτὸ ἐννοεῖται· ἀλλὰ τί σου κοστίζει καὶ σένα νὰ διορθωθῇς; Δὲν μπορεῖς πειὰ νὰ μὴ κλαῖς σὰν μωρό; Νά, ἦλθε ὁ διδασκαλός σου· πήγαινε τώρα νὰ κάμῃς τὸ μάθημά σου. Νὰ εἶσαι φρόνιμος, νὰ κάμῃς τὰ χρέη σου καὶ μὴ σε μέλῃ!»

Καὶ ἡ Καλλιόπη ἐσπόγγισε τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Χρηστάκη καὶ τον ἐφίλησε.

Ὁ οἰκοδιδάσκαλος εἰσῆλθε καὶ ὁ Χρηστάκης τοῦ ἔδειξε τὰ γραπτά του.

— Νὰ μία σελὶς γεμάτη λάθη, εἶπεν ὁ οἰκοδιδάσκαλος· Πρέπει νὰ την ξαναγράψῃς.

— Τότε δὲν θὰ ἔχω καιρὸ νὰ παίξω σήμερα.

Καὶ ὁ Χρηστάκης, μὲ τὸ παράπονόν που εἶχε ἀπὸ προτήτερα, ἦτο ἕτοιμος νὰ κλαύσῃ· ἀλλὰ ἡ ἀδελφή τού τον ἐπρόλαβε:

«Ἔ! πάλι κλάματα; Ὄχι δά!»

Καὶ ὁ Χρηστάκης ἐσπόγγισε ταχέως τὰ μάτια του καὶ δὲν ἔκλαυσε.

Ὅταν ὁ θεῖος ἐπέστρεψε, τὰ παιδία ἔπαιζαν εἰς τὸν κῆπον. Ἐφώναξε τὴν Καλλιόπην καὶ της ἔδωκε μίαν μεγάλην ἀνθοδέσμην που εἶχε φέρῃ ἐπίτηδες. Ἀλλ' εἰς τὸν Χρηστάκην τίποτε! Μόνον ὅταν ἐπέρασε ἀπὸ κοντά του τοῦ ἔκαμε ἕνα μορφασμὸν καὶ του εἶπε·

«Μπά! τὸ μωρὸ δὲν κλαίει. Τί καλά!»

— Ὦ, μὴν περιγελᾶτε πειὰ τὸ Χρηστάκη, θεῖε μου! ἀνέκραξεν ἡ Καλλιόπη. «Δὲν θὰ ξανακλάψῃ. Ἀλήθεια, Χρηστάκη;

— Ἄμα βεβαιωθῶ, θὰ σε πάρω μαζί μου, εἶπεν ὁ θεῖος. Ἀλλὰ πρὸ τούτου, θέλω ἀποδείξεις.»

Παρῆλθον δύο ἡμέραι· Ὁ Χρηστάκης δὲν εἶχε κλαύσῃ· ἀλλὰ ὁ θεῖος δὲν ἠρκεῖτο εἰς τοῦτο.

«Θέλω ἀπόδειξιν ἀναμφισβήτητον!» ἔλεγε.

Μίαν ἡμέραν ὁ θεῖος ἔπαιζε μὲ τὴν Καλλιόπην εἰς τὸν κῆπον τὸ τόπι. Εἰς τὸ παιδικὸν αὐτὸ παιγνίδιον ὁ θεῖος ἦτο πολὺ ἀδέξιος καὶ κάθε στιγμὴν ἡ μεγάλη ἐλαστικὴ σφαῖρα ἐξεσφενδονίζετο μακρὰν καὶ ἔκπιπτε κάτω χωρὶς νὰ ἠμπορῇ νὰ την ξανακτυπήσῃ. Ἡ Καλλιόπη ἐγελοῦσε μὲ ὅλην της τὴν καρδίαν, ἐπλησίασε δὲ καὶ ὁ Χρηστάκης νὰ πολαύσῃ τὸ ἀστειότατον θέαμα ὅταν... ἡ σφαῖρα πετᾷ μὲ μεγάλην ὁρμὴν καὶ τον κτυπᾷ εἰς τὴν μύτην.

— Σ' ἐπόνεσα! ἀνέκραξεν ὁ θεῖος Περικλῆς ἔντρομος.

— Ναί, θεῖέ μου, καὶ πολὺ· ἀπήντησεν ὁ Χρηστάκης· ἀλλὰ βλέπετε ὅτι δὲν κλαίω!...

Ὁ θεῖος ἔσκυψε καὶ του ἐθώπευσε ὀλίγον τὴν μύτην, ἡ ὁποία εἶχε κοκκινίσῃ. Ἐφίλησε κατόπιν τὸν γενναῖον Χρηστάκην καὶ τον ἐσήκωσεν εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἀναφωνῶν·

—Εὖγε! Εὖγε, παιδί μου. Νὰ ἡ ἀπόδειξίς που ἤθελα! Θὰ βγοῦμε μαζὶ μετὰ τὸ γεῦμα!

Καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν οἰκίαν.

Ἡ Καλλιόπη ἠκολούθει καὶ οὕτω ὁ Χρηστάκης ἔκαμε θριαμβευτικὴν εἴσοδον ἐπὶ τῶν ὤμου τοῦ θείου Περικλῆ.

ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

Η ΕΡΓΑΣΙΑ ΚΑΙ Ο ΠΟΝΟΣ

Πρό τινων ἡμερῶν ὁ υἱός μου, κατὰ τὰς παραμονὰς τῶν ἐξετάσεών του, κατελήφθη ἀπὸ πυρετὸν καὶ ἀπὸ πολὺ δυνατὸν πονοκέφαλον. Παρὰ τοῖς νέοις, ἡ πάθησις τῆς κεφαλῆς εἶνε τόσον ἐπικίνδυνος ἐνίοτε, ὥστε πολὺ ἐφοβούμην καθὼς καὶ ἡ σύζυγός μου μὴ ἀκολουθήσῃ τι ἀπευκταῖον. Ὁ ἰατρὸς μόλις τὴν ἐπιοῦσαν μᾶς καθησύχασεν. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὰ ἀνησυχαστικὰ συμπτώματα παρῆλθον· ἀλλ' ἔμειναν ἡ κόπωσις, ἡ ἀδυναμία καὶ ὀλίγος ἀκόμη πυρετός. Ἐν τούτοις ἡ ἐργασία περιέμενε τὸν ἀσθενῆ. Αἱ ἐξετάσεις θὰ ἐγίνοντο τὴν μεθεπομένην. Ἡ ἔπρεπε νὰ ἀναβληθοῦν καὶ διὰ τῆς ἀναβολῆς ταύτης νὰ καταστραφῇ τὸ σχέδιον τῶν σπουδῶν τοῦ ἔτους ὅλου, ἢ νὰ ἐργασθῇ ὁ υἱός μου ἐν τῇ καταστάσει ἐκείνῃ. Ἐδίσταζα! τί νὰ τὸν συμβουλεύσω; Παρὰ τὴν τρυφερὰν πρὸς τὸ παιδίον τοῦτο στοργήν, ἡ ἐπιθυμία μου νὰ τὸν καταστήσω ἄνδρα τέλειον εἶνε τόσον ἰσχυρά, ὥστε πολλάκις ἐπεζήτουν ἑκουσίως δι' αὐτὸν τὸ πρόσκομμα καὶ τὸν ἀγῶνα. Ἀλλὰ σήμερον ὀπισθοχώρουν πρὸ τῆς εὐθύνης οἱαςδήποτε γνώμης. Τῆς μητρός του οἱ φόβοι μ' ἐτρόμαζαν, τοῦ δὲ ἰατροῦ οἱ λόγοι ὀλίγον μ' ἐνεθάρρυναν: «Ἡ ἐπανάληψις αὕτη τῆς ἐργασίας, μοὶ ἔλεγε, εἶνε κατ' ἐμὲ ἀκίνδυνος· ἀλλ' ὑπὸ τὸν διπλοῦν ὅρον ἰσχυρᾶς καὶ ἑκουσίας προσπαθείας. Ἄνευ ἰσχυρᾶς προσπαθείας, ὁ υἱός σας δὲν θἀνθέξῃ εἰς τὸ βάρος τοῦ πόνου, τὸ ὁποῖον πιέζει τὴν κεφαλήν του· καὶ ἐὰν ἡ προσπάθεια αὕτη δὲν εἶνε ἑκουσία, δὲν προέλθῃ ἀφ' ἑαυτοῦ, αἱ δυνάμεις του θά τον ἐγκαταλείψουν. Παρετήρησα πολλάκις ὅτι ἡ ψυχὴ ἥτις ἐπιδίδεται αὐθορμήτως πρὸς ἕνα μέγα κίνδυνον ἢ πρὸς μίαν μεγάλην ἐργασίαν, συμπαρασύρει τὸ σῶμα καὶ το ὑποστηρίζει. Ἀλλ' οὐδὲν κινδυνωδέστερον τῶν βεβιασμένων καὶ ἐπιβεβλημένων ἀγώνων. Τὸ συμπέρασμά εἶνε τὸ ἑξῆς: κάμετε τὸν υἱόν σας, ἂν δύνασθε, νὰ ἐργασθῇ· ἀλλὰ νὰ μὴ τού το ἐπιβάλετε».

Ἡ συμβουλὴ αὕτη συνεφώνει τελείως μὲ ὅλας τὰς περὶ ἀγωγῆς ἀρχάς μου. Ὅπως δὲ κάμνω πάντοτε εἰς τοιαύτας κρισίμους περιστάσεις, ἀπεφάσισα νὰ ἐμπιστευθῶ εἰς τὸν υἱόν μου τὴν διεύθυνσιν ἑαυτοῦ, νὰ τῳ δείξω τὸ τέρμα, χωρὶς νὰ τῳ εἴπω «πήγαινε!» νὰ συνδαυλίσω τὸν πρὸς τὴν ἐργασίαν ζῆλόν του, χωρὶς νὰ τῳ εἴπω «Ἐργάσου!»

Εἰσῆλθον λοιπὸν εἰς τὸ δωμάτιόν του. Ἦτο ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῆς κλίνης, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς κλειστούς, μὲ τὸ πρόσωπον ὠχρόν. Παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν του ἡ μήτηρ του εἰργάζετο. Ἔκαμα ἐλαφρὸν θόρυβον, διὰ νὰ τὸν εἰδοποιήσω ὅτι ἤμουν ἐκεῖ. Ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς, μὲ εἶδε καὶ ἡ γλυκεῖα μορφή του ἐφωτίσθη ὑπὸ μειδιάματος, τὸ ὁποῖον ὀλίγον ἔλειψε νὰ μου ἀφαιρέσῃ ὅλον τὸ θάρρος.

«Τί κρατεῖτε ἐκεῖ; ἐφημερίδα; μὲ ἠρώτησε.

— Ναί ἐφημερίδα, ἀπήντησα· μίαν ἐφημερίδα ὅπου ἀνέγνωσα χθὲς ἓν ἀνέκδοτον θαυμάσιον, τὸ ὁποῖον θὰ σου ἀναγνώσω ὅταν θὰ εἶσαι καλλίτερα.

— Δὲν μού το διαβάζετε τώρα; θά με κάμῃ νὰ ξεχάσω τὸν πονοκέφαλο.»

Ἡ σύζυγός μου, μὲ το ἔνστικτον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μόνον αἱ μητέρες ἔχουν, ἐνόησεν ἀπὸ τὸ ὕψος μου, ἀπὸ τὸ βλέμμα μου, ἀπὸ τὴν φωνήν μου, ὅτι δὲν ἐπρόκειτο περὶ ἁπλῆς ἀναγνώσεως καί μου ἔρριψεν ἓν βλέμμα ἐρωτηματικόν. Προσεποιήθην ὅτι δὲν το εἶδα καὶ ἤρχισα:

«Πρό τινων ἡμερῶν, ἑξοχός τις ἰατρὸς ἔβλεπεν ἕνα ἀσθενῆ εἰς τὸ σπουδαστήριόν του. Ὁ ἀσθενὴς ἐφαίνετο συγχρόνως ἀνήσυχος καὶ θυμωμένος· ὁ δὲ ἰατρὸς τον καθησύχαζε συγχρόνως καὶ τον ἐπέπληττεν.— Ἡ ἀσθένειά μου δὲν μ' ἐνοχλεῖ τόσον, ἔλεγεν ὁ ἀσθενής, διὰ τοὺς πόνους πού μου προξενεῖ, ὅσον διότι μ' ἐμποδίζει ἀπὸ τὴν ἐργασίαν μου. Τὴν συγχωρῶ πού με κάμνει νὰ ὑποφέρω, ἀλλὰ δέν την συγχωρῶ πού με κάμνει νὰ μένω ὀπίσω.— Καὶ διατί νὰ μένετε ὀπίσω; ἠρώτησεν ἠρέμα ὁ ἰατρός.— Διατί; διατί;... διότι εἶμαι πολὺ ἄρρωστος, νά!— Ἐγὼ εἶμαι πολὺ πλέον ἀσθενὴς ἀπὸ σᾶς, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρός, ἡ ἀσθένειά μου εἶνε θανατηφόρος... μετὰ ἕνα μῆνα θἀποθάνω... καὶ ὅμως αὐτὸ δέν μ' ἐμποδίζει νὰ ἐργάζωμαι, νὰ δέχωμαι τοὺς ἀσθενεῖς μου. Μιμηθῆτέ με! ἀναλάβετε τὴν ἐργασίαν σας. Αὐτὸ δὲν θὰ ἐπιταχύνῃ τὸν θάνατόν σας οὔτε κατὰ ὀκτὼ ἡμέρας καὶ θὰ κάμετε ὅ,τι πρέπει!»

— Ἔξοχον! ἀνέκραξεν ὁ υἱός μου· ἀλλ' ἆρά γε ὁ ἰατρὸς ἦτο τῳόντι ἑτοιμοθάνατος;

— Ἡ κηδεία του ἔγεινε χθές.

Ὁ υἱός μου ἔμεινεν ἔκπληκτος. Ἐξηκολούθησα:

«Τὸ ἀνέκδοτον αὐτὸ δὲν εἶνε τόσον ἐξαιρετικόν, ὅσον νομίζεις. Ἡ ἱστορία γέμει τοιούτων παραδειγμάτων. Πόσαι πράξεις ἡρωϊκαί, πόσαι ἐργασίαι ὑψηλαὶ δὲν ἔγιναν ἐν μέσῳ πόνων καὶ ἀλγηδόνων! Ὁ Πασκὰλ εὗρεν ἕνα μαθηματικὸν νόμον μὲ τρομερὸν πονόδοντον, ὁ ὁποῖός τον ἐβασάνιζε δύο ἡμέρας. Ὁ Ρουσσὼ ἔγραψεν ἐν ὁλόκληρον βιβλίον, ἐν ᾧ ὑπέφερεν ἀπὸ νεφρίτιδα. Ὁ Μολιέρος ἀπέθανεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς, διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ εἰς τοὺς συντρόφους του μίαν εἴσπραξιν ἐπὶ πλέον. Ὁ Ρισελιὲ ἐξηκολούθει νὰ ἐργάζεται ὡς πρωθυπουργός, ἐν ᾧ συνεχῶς ἐξερνοῦσε αἷμα... Καὶ πόσα ἄλλα τοιαῦτα ἡρωϊκὰ παραδείγματα! Πόσα δὲν ἔκαμαν στρατηγοὶ γέροντες καὶ ἑτοιμοθάνατοι εἰς κρισίμους στιγμάς! Πόσοι πολεμισταὶ δὲν ἐπολέμησαν ἀποτελεσματικῶς, ἀφ' οὗ ἐκτυπήθησαν ἀπὸ τὴν θανατηφόρον σφαῖραν! Πόσοι δὲν διηύθυναν κράτη, πόσοι δὲν συνέθεσαν βιβλία ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς ἀγωνίας καὶ τοῦ πόνου;.....»

Ὁ υἱός μου με ἤκουε μὲ προσοχὴν καὶ μ' ἐνδιαφέρον ζωηρότατον. Εἶχεν ἀνυψώσῃ τὴν κεφαλὴν καὶ ἐκρέματο ἀπὸ τὰ χείλη μου:

«Ἀλλὰ διατί—ἐξηκολούθησα, νὰ ζητῶμεν τόσῳ μακρὰν τὰ παραδείγματα; Ἑκάστη ἡμέρα παρερχομένη, δὲν γίνεται μάρτυς ἀγώνων κατὰ τοῦ πόνου, θριάμβων κατὰ τοῦ πόνου, χιλιάκις θαυμαστοτέρων ἀπὸ τοὺς ἐνδόξους ἐκείνους ἡρωϊσμούς, διότι αὐτοὶ δὲν ἔχουν οὔτε τὴν δόξαν ὡς ἀμοιβήν, οὔτε τὸν ἔπαινον ὡς σκοπόν, οὔτε τὸ πάθος ὡς ὑποστήριγμα, ἀλλ' ἐπιτελοῦνται ἐν τῷ σκότει καὶ ἐν τῇ σιγῇ, ψυχρῶς οὕτως εἰπεῖν, ὑπὸ τὸν ἁπλοῦν ἀλλ' αὐστηρὸν νόμον τοῦ καθήκοντος! Τί κάμνει τὸ πλῆθος τῶν ἐργατῶν; τί κάμνουν οἱ μεταλλευταί, οἱ ζῶντες εἰς τὴν θανατηφόρον ἀτμοσφαῖραν τῶν μεταλλείων; τί κάμνουν αἱ γυναῖκες αἱ μεταβαίνουσαι εἰς τὰ ἐργαστήρια μὲ σῶμα ἐξησθενημένον ἀπὸ τὴν θήλασιν; τί κάμνουν τὰ ὠχρὰ καὶ λυμφατικὰ παιδία τῶν μηχανουργείων; Ἐργάζονται, ὅλοι ἐργάζονται, μεθ' ὅλον τὸν πόνον. Κερδίζουν τὸν ἄρτον των, τὸν ἄρτον τῆς οἰκογενείας των, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πόνου! Ἐὰν ἀπὸ τὴν ζωὴν ἀφαιρέσῃ τις ὅ,τι γίνεται μὲ τὸν πόνον, θἀφαιρέσῃ τὸ ὠφελιμώτερον ἐξ αὐτῆς καὶ ἴσως τὸ ὡραιότερον ἡμισυ· καὶ θὰ ἐξαλείψῃ συγχρόνως ἀπὸ τὰς ἀνθρωπίνους γλώσσας τὰς λέξεις: θυσία, ἀφοσίωσις, καθῆκον... τὴν ὡραιοτέραν ἀπόδειξιν τῆς ὑπεροχῆς τῆς ψυχῆς ἐπὶ τοῦ σώματος.»

Ἐφ' ὅσον ὡμίλουν, ἡ σύζυγός μου ἐσιώπα μὲ τὴν κεφαλὴν ἐσκυμμένην. Ἀντὶ ἀπαντήσεως ὁ υἱός μου κατῆλθε μετὰ σπουδῆς ἐκ τῆς κλίνης. Μετὰ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας εἶχεν ἀναλάβῃ τὴν ἐργασίαν του... Τὴν ἐπομένην ἔδωκεν ἐπιτυχεῖς ἐξετάσεις, καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν πλέον ἦτο ἐντελῶς καλά.

Τὸ συμπέρασμα:

Οἱ ἄνθρωποι θεωροῦν ἑαυτοὺς ὀτέ μὲν ἀσθενεστέρους, ὀτὲ δὲ ἰσχυροτέρους ἀφ' ὅσον εἶνε πραγματικῶς: ἰσχυροτέρους ὅταν πρόκηται περὶ τῶν τέρψεών των, ἀσθενεστέρους ὅταν πρόκηται περὶ τῶν καθηκόντων των.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ ΞΕΝΟΤΙΜΟΣ
Κατὰ τὸν Ἀκαδημαϊκὸν Ε. Λέξιουνέ.

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΑΔΕΛΦΟΙ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 327)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Ὁ λοχαγὸς εἶχε σκοπὸν νὰ ἐκτελέσῃ μετὰ τῶν ἀνεψιῶν του ταξείδιον μέχρι τῆς πόλεως Ναυσῆ. Ἀλλὰ ἄλλαι μὲν βουλαὶ ἀνθρώπων, ἀλλὰ δὲ Θεὸς κελεύει. Ὁ θεὸς ὑπελόγιζεν ἄνευ τῶν ρευματισμῶν, τῶν ὀδυνηρῶν λειψάνων τῶν ἄλλοτε ἐκστρατειῶν. Ἄλλοτε, πρὸ τῆς ἐλεύσεως τῶν παιδίων, αἱ κρίσεις τῶν ρευματισμῶν ἦσαν πολὺ δυσάρεστοι δι' ὅλους.

Ἡ Συλβία ἔπλεκεν ἐν σιωπῇ, ἐκβάλλουσα βαθεῖς στεναγμούς· καὶ οἱ ὑπηρέται ὁμοίως ἦσαν δυστυχεῖς· ὁ ταλαίπωρος λοχαγὸς μάτην ἐμεμψιμοίρει κατὰ πάντων, μάτην ἀνεθεμάτιζε τὸν πόνον του· ὁ κατηραμένος πόνος δὲν ἠννόει νὰ περάσῃ. Ὅτε ἠσύχαζε κάπως, γελῶν παρωμοίαζε τὸν ἑαυτόν του πρὸς ἀκριβὲς βαρόμετρον στοιχηματίζων ὅτι ἠδύνατο νὰ προείπῃ τὴν βροχὴν ἢ τὴν καλοκαιρίαν ὡς ὁ καλλίτερος Καζαμίας.

Τὴν φορὰν ταύτην οἱ πόνοι ἦσαν δριμύτατοι. Τὴν στιγμὴν τῆς ὀξείας κρίσεως εἰσῆλθεν ὁ Ἰάκωβος ἡσύχως εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ θείου του, ἐκάθισε παρὰ τὴν κλίνην του, δεικνύων πρὸς τὸν γέροντα ὅτι συνεπάθει πρὸς τοὺς πόνους του, προσεπάθησε νὰ τον διασκεδάσῃ ὁμιλῶν εἰς αὐτὸν περὶ πραγμάτων τὰ ὁποῖα ἠδύναντο νὰ καθησυχάσωσι τὸ πνεῦμά του. Ἔπειτα ἀνοίξας τὴν ἐφημερίδα, τὴν ὁποίαν εἶχε φέρῃ ὁ γραμματοκομιστής, ἀνέγνωσεν αὐτήν. Ὁ λοχαγὸς ἤρχισε νὰ ὁμιλῇ περὶ τῆς ἐνεστώσης καταστάσεως ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ἦτο νέος· τοῦτο ἔφερεν αὐτὸν φυσικῶς εἰς ὁμιλίαν περὶ τῆς ἄλλοτε ἐποχῆς, περὶ τοῦ στρατοῦ, τῶν ἐκστρατειῶν καὶ τῶν μαχῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἔλαβε μέρος, καὶ αἱ ὧραι παρῆλθον ταχέως καὶ εὐαρέστως.

Μετὰ τὸ γεῦμα ὁ γέρων διέταξε τὸν Ἰάκωβον νὰ ὑπάγῃ ν' ἀναπνεύσῃ. Κατὰ τὴν ἀπουσίαν του τὸν ἐσυλλογίζετο, δὲν ἤθελε δὲ τὸ θάρρος νὰ τον ἀποπέμψῃ καὶ ἀφοῦ ἄτε τὸ παιδίον μετὰ μιᾶς ὥρας περιπατον ἐπανῆλθε φέρον ὡραίαν δέσμην ἀνθῶν, τῶν ὁποίων ἡ θέα κατέθελξε τὰ ὄμματα τοῦ γέροντος.

Ἔπειτα λαβὼν τὴν δάμαν παρεκάλεσε τὸν θεῖόν του, νὰ τῳ δώσῃ μερικὰ μαθήματα.

Ὁ ἀπόρος ἔπεσεν ἐπὶ ἀγαθοῦ ἐδάφους, καὶ βραδύτερον ὁ Ἰάκωβος ἔγινε πολὺ δυνατὸς εἰς τὸ ὡραῖον τοῦτο παιγνίδιον· μετὰ τὴν δάμαν ὁ ἀνεψιὸς ἀνέγνωσε κάτι εἰς τὸν θεῖον, ὁ δὲ καιρὸς παρῆλθε καὶ πάλιν εὐάρεστως.

Ἐπὶ ἑβδομάδας ὅλας ὁ Ἰάκωβος διεσκέδασε μεθ' ὑπομονῆς τὸν θεῖόν του, οὗτος δὲ δὲν κατελήφθη πλέον ὑπὸ τῆς μελαγχολίας καὶ τῆς ἀποθαρρύνσεως. Ἡ Συλβία ἠσθάνετο ἀληθῶς θαυμασμόν, ἡ δὲ Μαριάννα ἔλεγε διαρρήδην ὅτι ὁ Ἰάκωβος ἦτο χωρὶς ἄλλο μάγος, ἀφ' οὗ ἀπεδίωκε τὰς θλιβερὰς σκέψεις ἀπὸ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ ἀσθενοῦς.

Τοῦτο ἐθεωρήθη ὡς ἓν τῶν μεγαλειοτέρων κατορθωμάτων τοῦ «Γενναίου» ἦτο δὲ εἰρηνικὴ νίκη, τὰ δὲ ὅπλα τὰ ἀπαιτηθέντα πρὸς αὐτὴν ἀνεκάλυψε τὸ παιδίον ἐντὸς τῆς καρδίας του. Τὰ ὅπλα ταῦτα, τὰ ὁποῖα πάντες ἔχουσι καὶ δύνανται νὰ εὕρωσιν, ἀρκεῖ νὰ τα ζητήσωσι μὲ τὸν φανὸν τῆς ἀγαθότητος, εἶνε ἡ ὑπομονὴ καὶ ἡ αὐταπαρνησία.

Τὴν ἐπαύριον τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἡ Μαριάννα ἔπλεκε πλησίον τοῦ παραθύρου τοῦ μαγειρείου. Τὰ ἠμικλειστα δρύφρακτα ἄφινον νὰ εἰσέρχεται φῶς ἤρεμον.

Ἡ πιστὴ Μαριάννα ἀπέθηκεν ἐπὶ τῶν γονάτων της τὸ ἐργόχειρόν της καὶ ῥεμβόδης παρετήρει τὰ περὶ αὐτήν.

Τὸ βλέμμα της ἐπεθεώρει τὰ ποικίλα σκεύη τὰ εὑρισκόμενα ἐν τῷ βασιλείῳ της, ἀλλ' ἐν ᾧ οἱ ὀφθαλμοί της ἐθαύμαζον, ἔσεισε τὴν κεφαλήν της καὶ συνέσπασε τὰ χείλη δηλοῦσα ὅτι ἡ εὐχαρίστησις αὕτη δὲν ἦτο ἄνευ νέφους.

Ἐν τάξει ἀρίστῃ καὶ συμμετρικώτατα ἦσαν τοποθετημένα παντὸς μεγέθους χύτραι χάλκιναι στίλβουσαι, εἰς τὰς ὁποίας θὰ ἠδύνατό τις νὰ ἐγκατοπτρισθῇ καὶ ἐν τούτοις ἁδρὰ δάκρυα ἔρρεον ἐπὶ τῶν ἐρρυτιδωμένων παρειῶν τῆς μαγειρίσσης.

Ἡ Μαριάννα ἐγήρασκεν· ἐπὶ πολὺ αἱ δυνάμεις της δὲν την ἐγκατέλιπον· ἦτο εὐτυχὴς καὶ ὑπερήφανος. Ἀλλ' ἀπό τινων ἡμερῶν εἶχε φθάσῃ εἰς τὸ ἑξηκοστὸν ἔτος της καὶ ἐνόησε πλέον ὅτι ἡ ἄλλοτε δύναμις καὶ εὐκινησία της τὴν ἐγκατέλιπεν ὁριστικῶς.

Τὰς πικρὰς ταύτας σκέψεις ἀνεκύκλου εἰς τὸ πνεῦμά της ἐσπέραν τινά, αὐταὶ δὲ ἦσαν ἡ αἰτία τῶν δακρύων της.

Τέλος ἀπομάξασα τοὺς ὀφθαλμούς της, διορθώσασα τὴν λευκὴν ποδιάν της ἀνηγέρθη ἀποτόμως, οἱ δὲ ὀφθαλμοί της αἰφνιδίως ἐφάνησαν ὡς νὰ ἔλεγον·

— Πρέπει!

Διευθυνθεῖσα δὲ πρὸς τὸ μέρος τοῦ κήπου ὅπου ὑπὸ τὰς καστανέας εἰργάζετο ἡ κυρία Συλβία, ἔδηξεν ὀλίγον ὡς διὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν κυρίαν της περὶ τῆς ἐκεῖ παρουσίας της.

— Μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ σας εἰπῶ δύο λέξεις; εἶπεν εἰς τὴν ἀδελφὴν τοῦ λοχαγοῦ ἥτις ἀνύψωσε τὴν κεφαλήν.

Αὕτη ἐκπλαγεῖσα ἐκ τοῦ ἐπισήμου τόνου τῆς Μαριάννας ἔκαμε νεῦμα συγκαταθέσεως καὶ ἐπερίμεινε σιωπηλῶς.

— Ἐγὼ δὲν εἰξεύρω πολλὰ λόγια, κυρία· θὰ σας εἰπῶ λοιπὸν ἀμέσως ὅτι δὲν εἶμαι πλέον νέα.

Τοῦτο ἦτο γεγονὸς ἀναμφισβήτητον, δὲν ἠδύνατο λοιπὸν νὰ το ἀρνηθῇ ἡ Συλβία, διὰ τοῦτο δὲν εἶπε τίποτε ἀλλὰ περιέμενε μετ' ἀνησυχίας ποῦ ἔμελλε νὰ καταλήξῃ ἡ Μαριάννα.

— Ὄχι, δὲν εἶμαι πλέον νέα ἐξηκολούθησεν αὐτὴ μὲ φωνὴν μελαγχολικήν, ἀλλὰ καὶ ἡ κυρία εἰξεύρει ὅτι ποτὲ δὲν τῆς εἶπα: ἡ δουλειὰ εἶνε πολλή, πρῶτα πρῶτα γιατὶ δὲν εἶχα πλειὸ πολλὴ δουλειὰ ἀπὸ ὅ τι μπορροῦσα νὰ κάμω, δεύτερον καὶ πολλὴ νὰ εἶχα πάντα θὰ την ἐτελείωνα ἐπειδὴ ἤμουν δυνατή, καὶ τρίτον γιατὶ εἶχα καρδιά.

Τὰς τελευταίας δὲ ταύτας λέξεις εἰποῦσα, ἐκτύπησε μὲ τὸν γρόνθον της διὰ νὰ δείξῃ τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον ἀπὸ τῆς γεννήσεώς της διέμενεν ἡ γενναία ἐκείνη καρδία.

— Τέλος πάντων τί συμβαίνει; ἠρώτησεν ἡ Συλβία ἐκβαλοῦσα τὰ ὀμματογυάλιά της· καὶ διπλώσασα τὸ πλέξιμόν της. Ἡ ἀδελφὴ τοῦ λοχαγοῦ εἴξευρεν ὅτι ἡ μαγείρισσα οὐδέποτε ἔφθανε ἀπ' εὐθείας εἰς τὸν σκοπόν της, ἀλλ' ἠγάπα τὰς περιστροφὰς καὶ τὰς περιφράσεις.

Ἡ Μαριάννα λοιπὸν ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον της.

— Ἀλλὰ ἂν ἔχω καρδιά, πρῶτα πρῶτά την χρωστῶ εἰς τὸν Θεὸν πού μού την ἔδωκε καὶ ἔπειτα εἰς τὴν καλὴν κυρίαν πού μ' ἐπεριμάζεψε ὀρφανὴ καὶ μ' ἔδειξε τί ἔπρεπε νὰ κάμω. Χθὲς λοιπὸν μία ἰδέα μοῦ ἦλθε ἐν ᾧ μ' ἐρωτούσατε τί θ'ἀπογίνῃ τὸ κορίτσι τοῦ λαθρεμπόρου που εἶνε 'ς τὴ φυλακή.

Ἡ ἀγαθὴ Μαριάννα ἔπαυσεν ἐπὶ στιγμὴν ἔπειτα δ' ἐξηκολούθησε·

«Ὅσον καὶ ἂν ἤμην ἀφωσιωμένη ἤμην ἐγωϊστρια· ἀλλὰ ἐκεῖνος πού μ' ἔκαμε νὰ ἰδῶ τὴν ἀλήθειαν καὶ νὰ καταλάβω τὸ χρέος μου εἶνε τὸ λαμπρὸ παιδί, ὁ Ἰάκωβος. Ὅταν τον εἶδα νὰ φροντίζῃ τόσο γιὰ τὸ ἀφεντικό, καὶ χωρὶς παράπονο νὰ θυσιάζῃ τὰ παιγνίδια καὶ τὰ τρεξίματά του καὶ τὰς διασκεδάσεις του, ποῦ σὰν παιδὶ ἔπρεπε νὰ δώσῃ 'λίγο ὁ νοῦς του εἰς τὰς διακοπάς, καὶ ὅταν τον εἶδα τέλος νὰ προστατεύῃ τὸ κορίτσι τοῦ λαθρεμπόρου, ἂν καὶ ἐγὼ το ἔβλεπα μὲ κακὸ μάτι, ὡς νὰ ἔπταιε αὐτὸ τὸ κακόμοιρο διὰ τὸ ἔγκλημα τοῦ πατέρα του, τότε ἔννοιωσα κάτι μέσα μου καὶ εἶπα: «Γιατὶ τάχα, ἂν μου δώσῃ τὴν ἄδεια ἡ κυρία νὰ μὴ φροντίσω γὶ αὐτὸ τὸ κορίτσι; θὰ με βοη-

θήσῃ ὅσο εἰμπορεῖ καὶ θά της κάνω τὸ καλὸ που ἔκαμαν ἄλλοι σὲ μένα ὅταν ἤμουν 'ς τὴν ἡλικίαν του καὶ θὰ γίνω αἰτία νὰ μάθῃ νὰ κερδίζῃ τίμια τὸ ψωμί της.

«Τώρα σκεφθῆτε κυρία, εἶχα ἕνα βάρος 'ς τὴν καρδιά μου πού μ' ἔπνιγε· τώρα ποῦ ὡμίλησα ἐλαφρώθηκε τὸ στῆθός μου.»

Ἡ Συλδία βαθέως συγκινηθεῖσα ἐκ τῆς ἰδέας τῆς Μαριάννας συνωμίλησε διὰ μακρῶν μετὰ τοῦ λοχαγοῦ. Ἡ ἄδεια ἐδόθη καὶ ἡ μικρὰ Λενιὼ φοροῦσα λευκὴν ποδιὰν καθαρίζει τὰ λαχανικὰ καὶ δαλίζει τὰς χαλκίνας χύτρας ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς μαγειρίσσης.

Καθ' ἑκάστην μεταβάλλει τὴν ἀγριωπὴν καὶ φοβισμένην ἔκφρασιν τοῦ προσώπου της, ἐπειδὴ ζῇ ἐν μέσῳ ἀνθρώπων φιλικῶς διακειμένων πρὸς αὐτήν.

Ὁ λοχαγὸς καὶ ἡ ἀδελφή του συνομιλοῦντες λέγουσιν ὅτι τὸ μεγαλείτερον κατόρθωμα τοῦ «γενναίου» ἦτο ὅτι ἔδωκε διὰ τῆς διαγωγῆς του τόσον καλὸν παράδειγμα εἰς τὴν Μαριάνναν καὶ μετέβαλε τόσον τὸν χαρακτῆρά της.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ὥστε, *Ἐρυθρὸν Τριαντάφυλλον*, ἔλαβες τὰ ζητηθέντα. Βέβαια διὰ τοὺς Παιδ. *Δεαλ.* πρέπει νὰ μου στείλῃς ἄλλο ρούβλιον. Καὶ μίαν μητρικὴν παρατήρησιν: Δὲν εἰμπορεῖς νὰ ἐπιμεληθῇς ὀλίγον τὴν ὀρθογραφίαν σου; Εἶνε λυπηρὸν νὰ ἀσχημίζουν τόσον λεπτὰ καὶ χαριτωμένα γραμματάκια χονδρὰ ὀρθογραφικὰ λάθη· Φαντάσου ἓν εὐμορφώτατον προσωπάκι κόρης μὲ στίγματα εὐλογιᾶς! Τί κρῖμα! Δὲν θὰ μου κάμῃς λοιπὸν τὴν χάρη αὐτήν:.... ἔ;

Πολὺ *χαίρω, Στράβων Γεωγράφε*, διὰ τὴν πλήρη ἀνάκτησιν τῆς ὑγείας σου. Τώρα βέβαια θὰ μου γράψῃς τακτικά.

Δὲν φαντάζεσαι πόσον ἐγέλασα μὲ τὴν κωμῳδίαν τῆς κωμῳδίας σας, *Ἀττικὴ Νύξ*! Ἂν εἶχα τόπον, θὰ ἐδημοσίευα ἐδῶ ὁλόκληρον τὴν ἐπιστολήν σου, διὰ νὰ γελάσουν καὶ οἱ μικροί μου φίλοι. Μίαν ὅμως ἀπορίαν ἔχω: Πῶς ὁ σκύλος ἁρπαξε τὸ φλάουτο; Μήπως το 'πῆρε γιὰ μεγάλο λουκάνικο;

Λευκὸν Ῥόδον, σοῦ ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες.

Θαυμαστὰ τῶν Ὡραίων Τεχνῶν, ἡ γλῶσσα τὴν ὁποίαν σπουδάζεις θὰ σου χρησιμεύσῃ ὅταν ποτὲ ἐπισκεφθῇς τὴν χώραν τῶν Ὡραίων Τεχνῶν διὰ νὰ σπουδάσῃς εἰς τὰς πινακοθήκας της καὶ εἰς τὰ μουσεῖά της. Εὔχομαι μίαν ἡμέραν νὰ σε ἀκούσω μέγαν καὶ ἔνδοξον ζωγράφον.

Δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου, *Μαντεῖον τοῦ Τροφωνίου*, καὶ περιμένω ὅ τι μοῦ ὑπόσχεσαι.

Δύνασαι, ἀγαπητὴ *Ἀργεία Τελέσιλλα*, νὰ παραχωρήσῃς τὰ ἐπὶ τοῦ διαγωνισμοῦ δικαιώματά σου εἰς τὸν ἀδελφόν σου. Σοῦ ἔστειλα τὸν τόμον. Αἱ ἐκφράσεις σου πολὺ μὲ κολακεύουν.

Περιμένω λοιπὸν, *Ἀφροδίτη τῆς Μήλου*, συχνότερα γραμματάκιά σου τώρα που ἐτακτοποιήθης. Πνευματικὰς ἀσκήσεις στέλλε μου καὶ ὅσαι ἐγκρίνωνται θὰ δημοσιεύωνται.

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐν τῷ προηγουμένῳ φυλλαδίῳ ὀηλώσεως θὰ ἐξήγησες πόθεν προήρχετο ἡ ἀταξία τῆς ἐκδόσεως τῶν φύλλων, ἀγαπητὲ Περικλῆ Δ. Σκέφερη. Διὰ τῶν ληφθέντων ὅμως μέτρων τῆς μικρᾶς αὐξήσεως τῆς συνδρομῆς καὶ τοῦ ἀπαραβάτου τῆς προπληρωμῆς θὰ ἐκλείψῃ εἰς τὸ μέλλον τὸ κακὸν τοῦτο τὸ ὁποῖον τοσαύτης ζημίας μοι ἐγίνετο πρόξενον.

Ὁ *προσφιλής μοι ἀδελφός σου εὐπρόσδεκτος* εἰς τοὺς διαγωνισμούς, *Χιὼν τοῦ Παρνασσοῦ*. Τὴν ὑποσχεθεῖσαν ἐκτενῆ ἐπιστολήν σου περιμένω ἀνυπομόνως.

Θέλω νὰ σε ἀσπασθῶ, *Βόρειε Πόλε* καὶ .. τρέμω. Διατί τόσον ψυχρὸν ψευδώνυμον.

Εὔχομαι καὶ ἐλπίζω νὰ κάμῃς λαμπρὰς προόδους εἰς τὸ Ὠδεῖον, *Δεοντόκαρδε Δεωνίδα*: Τί ὄργανον μανθάνεις;

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 9 Ἰανουαρίου.

893. Συλλαβόγριφος.

Γράμμα εἶνε τὸ πρῶτόνομου, εἰς τὰς προθέσεις τ' ἄλλο
Καὶ ζῷόν τι τὸ σύνολον ἄγριο καὶ μεγάλο.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τέκνου τῶν Δασῶν.

894. Λεξίγριφος.

Τὸ πρῶτόν μου εἶνε Θεὸς ἐκ τῆς Μυθολογίας.
Τὸ δεύτερον εὑρίσκεται εἰς τὸς ἀντωνυμίας.
Τὸ τρίτον μου ἐπίρρημα χωρὶς ἀμφιβολίαν.
Τὸ ὅλον μου ἀπέφευγε νὰ κάμῃ ἀδικίαν.

Ἐστάλη ὑπὸ Γρηγορίου Παπαδίσσα.

895. Στοιχειόγριφος.

Τρεῖς μῆνας λέγουν ὅτι ζῶ "Ἂν τὸ μεσαῖον λείψῃ,
ἀθάνατον θὰ με ἰδῇς
ἐνῷ δὲν εἶδέ με οὐδείς!
Ποῦ κατοικῶ;—Καὶ εἰς τὴν γῆν, κ' εἰς τοὐρανοῦ (τὰ ὕψη.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀρχιμήδους τοῦ Μαθηματικοῦ.

896. Μωσαϊκόν.

Ὁ Ἕκτωρ, ὁ Πεισίστρατος, ὁ Πάρις καὶ ὁ Κῦρος,
Ἡ Πάρος, ἡ Ἀντίπαρος κι' ὁ στρατηγὸς ὁ Πύρρος
Προσφέρουσι μετὰ χαρᾶς καὶ προθυμίας ἴσης
Τὰ γράμματα, αὐτοκράτορος υἱὸν νὰ σχηματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φοίβου Ἀπόλλωνος.

897-898. Κεκρυμμένα ὀνόματα σοφῶν τῆς Ἑλλάδος.

1. Εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον ὁ ἀνδρειότερος ὅλων τῶν Ἑλλήνων ἦτο ὁ Ἀχιλλεύς.

2. Ζυρίχη, Λονδῖνον, Παρίσια καὶ Μαδρίτη εἶνε τέσσαρες πόλεις τῆς Εὐρώπης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναυάρχου Θεμιστοκλέους.

899-902. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀνταλλαγῆς ἑνὸς οἱουδήποτε γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων μετὰ ὁύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις.

κάπρος, ἄραψ, σῖτος, ἕλος.

Ἐστάλη ὑπὸ Ναπολέοντος τοῦ Πρώτου.

903. Παίγνιον.

Μ	Η	Ν	Ι	Σ
		Α		
		Θ		
		Ι		
Δ	Α	Κ	Ι	Α

Κ	Λ	Ε	Ο	Σ
		Α		
		Θ		
		Ω		
Ρ	Α	Ν	Α	Σ

Τὰ γράμματα ἑκατέρου τῶν ἄνω σχημάτων νὰ μετατεθῶσι καταλλήλως ὥστε νὰ ἀναγινώσκωνται καθέτως τὰ ὀνόματα δύο κρατῶν τῆς Εὐρώπης, εἰς τὸν ἕνα στίχον τὰ ὀνόματα δύο ἀρχαίων βασιλέων καὶ εἰς τὸν κάτω, τὰ ὀνόματα δύο νήσων τῆς Εὐρώπης. Ἑκάστη δὲ λέξις νὰ ποτελῆται ἀπὸ πέντε γράμματα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνκούργου.

904. Συλλαβικὴ ἀποσιχίς.

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου ῥήτορος.

1, Θεά. 2, Πόλις τῆς Ρωσσίας. 3, Ἐποχὴ τοῦ ἔτους. 4, Πτηνόν.

Ἐστάλη ὑπὸ Θρασυβούλου Θ. Ζωϊκαιδίου.

905. Ἐλλιποσύμφωνον.

εἰαει—ει—ειφ—ατο—ηρ—αωσι.

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργίου Π. Γεωργιάδου.

906. Γρῖφος.

Τί ἄχαρις $\frac{\text{τοῖα}}{\text{αἴ τε}}$ οἵαν ἐς χὴν τοῖα

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἠσιέρου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 9 Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ.

793. Συρία (Σ, ροιά).—**794.** Αἴας Ναὶς.—**795.** Ῥόμβος, ὄμβρος.

796.

797

Κ
Σ Ο Σ
Σ Ε Λ Α Σ
Κ Ο Λ Ω Ν Ο Σ
Σ Α Ν Ο Σ
Σ Ο Σ
Σ

Ι Α Μ Α
Α Β Α Ε
Μ Α Ζ Ι
Α Ξ Ι Α

798.

Π Μ Α
Ρ Ε Ρ
Ι Γ Ι
Ι Σ Π Α Ν Ι Α
Μ Ρ Μ
Ι Ι Ο
Χ Σ Σ

799-800. 1, Ἡ Ἰταλία 2 Ἡ Σαπφώ.—**801-802.** 1, Ἀνεμώνη. 2. Ἴον.—**803-804.** 1, *Ζεύς*, Ζεὺ εὖ, ἓν, ἂν, Πᾶν· 2, *Λάκων*, ἄκων, ἄλλων, ἄλλον, ἄλλος, ἧλος, *ἧρος, ἥρως*—**805-808.** Τῇ προσθήκῃ τοῦ γράμματος Χ σχηματίζονται αἱ λέξεις: χαμαί, χωλός, ἀρχή, χεῖλος.—**809.** Ποτὲ μὴ ἀναβάλλετε διὰ τὴν ἐποιοῦσαν, ὅ τι νὰ γίνῃ δύναται τὴν ὥραν τὴν παροῦσαν. Βέβαιον εἶνε τὸ παρόν, ἀβέβαιον τὸ μέλλον, ὅθεν πολλάκις χάνεται ὁ ν' ἀναβάλλῃ θέλων.—**810.** ΚΕΦΑΛΑΗΝΙΑ, *Ἕκλα, φάλαρα, Ἀνάφη, Λεκάνη, Ἠλεία, νεφέλη ἔλη*.—**811.** ΕΥΡΩΠΗ (1, ΕΥριπίδης. 2, ΡΩμύλος 3, ΠΗνειός)—**812.** ΕΡΜΗΣ ΡΟΔΟΝ (1, ΕΡΕ 2, ΡΙΟν. 3, ΜΙΔας. 4, Ἠλος. 5, ΣΟΝΟΨις).—**813.** Μάχου ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος.

— Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς **Διαπλάσεως τῶν Παίδων**, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

— Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιάν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτὰ γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

Παράπονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν δεκαπενθημέρου τὸ κολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς των εἶναι ἀπαράδεκτα.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντίνου 1895—3771.